

ROZTRWANIĆ (2) *vb pf*

o prawdopodobnie jasne (tak w roz-); w *inf* a jasne, w pozostałych formach a pochylone.

inf roztrwanić (1). ◇ [fut 3 sg roztrwani.] ◇ *praet* 1 sg m roztrwanił (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII (z Cn) oraz XVIII w.: roztrwonić.

Lekkomyślnie utracić swój majątek, zmarnować; *dissipare* Vulg, Calag, Cn; *dilapidare* Calag, Cn; *perdere*, *profundere* Calag; *distrahere*, *disturbare* Cn [w tym: co (1)] (2) : Verfchlemmen. Roztrwanić. Vtrącić. *Dilapidare*. Calag 508b.

Zwroty: [»marnie roztrwanić«: Pobor vbogim ludziom ciężki/ gdy y dzieięcinę y poborową podaczkę vbogi oracz zápłáci/ zboża fwego ná to niemáło po kilku grofzy korzec przedáiac márnie roztrwani. *GrabZdanie* I.]

»roztrwanić wszy(s)tkę majątność« (1): *WerGośc* 221; [W krotkim czálie/ zebrawšfy wšfyłthkie rzeczy fwe on młodšfy fyn/ wezbrał fie y iáchał w dálekie kráiny: y thámże roztrwanił [!] wšfyłtkę máiętność fwą [*dissipavit substantiam suam*] żywiąc rošpułtnie. *Leop Luc* 15/13 (*Linde*) [*przekład tego samego tekstu WerGośc*]].

Synonimy: rozflarzyć, rozmarhać, rozmarnować, rozproszyć, rozszařować, rozterać.

Formacja współrdzenna: roztrwaniać.